

Nieuwsbrief - STAB OGR Updates

Nummer 7, 2022

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2022:1614](#) 08-03-2022

Handhaving/minister LNV

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2022:971](#) 24-02-2022

Watervergunning/waterschap Brabantse Delta

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2021:3900](#) 19-10-2021

Omgevingsvergunning milieu en afwijken bestemmingsplan/Overijssel

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:799](#) 23-03-2022

Omgevingsvergunning milieu/Bernheze

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:859](#) 23-03-2022

Last onder dwangsom/Moerdijk

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:868](#) 23-03-2022

Omgevingsvergunning bouw/Dordrecht

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:757](#) 16-03-2022

Bestemmingsplan/Woerden

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:741](#) 15-03-2022

Omgevingsvergunning/Noord-Beveland

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:693](#) 09-03-2022

Planschade/gemeente Bunnik

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:578](#) 23-02-2022

Leggerbesluit waterbergingsgebied/Waterschap De Dommel

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning bouw/Dordrecht

Gelijkwaardigheidsbepaling Bouwbesluit 2012, nota van toelichting.

Casus

De VVE heeft een omgevingsvergunning aangevraagd om een bestaande draaideur die toegang geeft tot de hal van het appartementencomplex te vervangen door een vouwdeur. Het college heeft de gevraagde omgevingsvergunning op grond van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo verleend.

Appellant woont in het appartementencomplex en is lid van de VVE. Hij kan zich niet verenigen met de vergunningverlening. Hij heeft technische en esthetische bezwaren tegen de vouwdeur.

De hoogte van de deur voldoet niet aan artikel 4.29 van het Bouwbesluit 2012. Appellant betoogt dat het college zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat het bouwplan voldoet aan het Bouwbesluit 2012, omdat het voorziet in een gelijkwaardige oplossing. Hij voert aan dat er met het plaatsen van de vouwdeur niet langer een vrije doorgang van 2,30 m bestaat, terwijl een doorgang met die hoogte wel moet worden gerealiseerd.

Rechtsvraag

Heeft het college de vouwdeur kunnen aanmerken als een gelijkwaardige oplossing?

Uitspraak

In de nota van toelichting bij het Bouwbesluit 2012 (Stb. 2011, 416, p. 133 en 134) staat dat de uitwerking van de voorschriften van het Bouwbesluit 2012 zoveel mogelijk is gegoten in de vorm van functionele eisen en daarmee samenhangende prestatie-eisen. Wanneer aan een prestatie-eis is voldaan, is daarmee aan de daarbij behorende functionele eis voldaan.

Artikel 1.3, eerste lid, van het Bouwbesluit 2012 geeft eigenaren en gebruikers van bouwwerken de mogelijkheid om op een andere wijze te voldoen aan een functionele eis. Van belang is dat het doel van de in het voorschrift neergelegde eis op een andere manier wordt bereikt. Dat doel blijkt uit het onderwerp van het hoofdstuk en de afdeling waarin het voorschrift is

opgenomen, uit het in een afdeling opgenomen aansturingsartikel, uit het kopje boven en de inhoud van het voorschrift en uit de op het artikel betrekking hebbende toelichting.

In artikel 4.21 van het Bouwbesluit 2012 staat dat een te bouwen bouwwerk voldoende bereikbare en toegankelijke ruimten heeft. Dit is de functionele eis. In de volgende artikelen zijn de prestatie-eisen opgenomen. De minimale vrije hoogte van de doorgang naar een in artikel 4.22, eerste lid, genoemde ruimte is zo'n prestatie-eis. In dit geval is die hoogte, gelet op artikel 4.22, eerste lid, aanhef en onder g, gelezen in samenhang met artikel 4.29 van het Bouwbesluit 2012, 2,30 m. Zoals gezegd is die hoogte in dit geval niet rechtstreeks ontleend aan artikel 4.22, maar het rechtens verkregen niveau als bepaald op grond van artikel 4.29.

Als de eigenschappen van de nieuwe vouwdeur en de bestaande draaideur met elkaar worden vergeleken, is het niet onbegrijpelijk dat de VVE de draaideur wenst te vervangen door de vouwdeur. Maar bij de vraag of sprake is van een gelijkwaardige oplossing om ruimten bereikbaar en toegankelijk te maken in de zin van artikel 4.21 van het Bouwbesluit 2012 (de functionele eis), gaat het, voor zover in dit geschil relevant, om de doorgang naar die ruimten en niet om de eigenschappen van de deur die in die doorgang is geplaatst.

Sinds het Bouwbesluit 2003 moet een doorgang naar een in het Bouwbesluit genoemde ruimte in een woongebouw een vrije hoogte hebben van 2,30 m in plaats van 2,10 m, zoals tot dat moment werd geëist. De reden van deze verhoging naar 2,30 m is, zo staat in de nota van toelichting bij het Bouwbesluit 2003 (Stb. 2001, 410, p. 273), de toenemende lengte van de bevolking en het zekerstellen van de gebruikswaarde van woningen voor de toekomst. Gelet hierop valt het niet vol te houden dat de door de VVE bedoelde vouwdeur, die ervoor zorgt dat de vrije hoogte van de doorgang 2,18 m is, een gelijkwaardige oplossing is. Dat andere ruimten in het gebouw alleen zijn te bereiken via een doorgang die lager is dan 2,30 m, doet daaraan niet af. Het Bouwbesluit 2012 zelf sluit immers niet uit dat bepaalde doorgangen lager zijn dan 2,30 m. Dus die gedachte heeft de regelgever er niet van afgehouden om vanwege de toenemende lengte van mensen een algemene doorgang van 2,30 m te eisen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 23-03-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:868

Zaaknummer: 202005026/1/R3

Wetsartikelen: 1.3 lid 1 Bouwbesluit 2012

RECHTSPRAAK

Last onder dwangsom/Moerdijk

Toepassen tarragrond op grasland zonder melding en milieuhygiënische verklaring.

Casus

Toeziethouders constateerden dat een agrariër tarragrond, aanhangende grond die is vrijgekomen bij het behandelen van aardappelen na de oogst, heeft aangebracht op een perceel grasland. Het desbetreffende landbouwperceel ligt naast het perceel waarop de agrariër aardappelen teelt.

Het college heeft de agrariër een dwangsom opgelegd en gelast om de tarragrond binnen vier weken van het perceel te verwijderen en verwijderd te houden. Het college stelt in de last dat de tarragrond in afwijking van artikel 42 van het Besluit bodemkwaliteit (Bbk) op het perceel is aangebracht en uitgevlakt, zonder dit te melden en zonder een milieuhygiënische verklaring.

Rechtsvraag

Zijn er bijzondere omstandigheden op grond waarvan het college had moeten afzien van handhaving?

Uitspraak

Niet gebleken is dat sprake is van bijzondere omstandigheden op grond waarvan het college had moeten afzien van handhavend optreden.

Over het betoog van appellant dat er geen verschil in kwaliteit bestaat tussen de grond waarop de aardappelen worden geteeld en de tarragrond, overweegt de Afdeling dat, wat daar ook van zij, de wetgever er in artikel 42 van het Bbk voor heeft gekozen dat in een situatie als deze de toepassing van tarragrond moet worden gemeld met daarbij een milieuhygiënische verklaring van de grond. Volgens het Bbk hoeft degene die voornemens is grond binnen een landbouwbedrijf toe te passen, die toepassing niet te melden als de grond afkomstig is van een

tot dat landbouwbedrijf behorend perceel waarop een vergelijkbaar gewas wordt geteeld als op het perceel waar de grond wordt toegepast. Dat is hier, zoals ook niet in geschil is, niet het geval. Het perceel bestaat uit grasland dat gescheiden is van de andere percelen voor aardappelteelt door een sloot. Verder is de kwaliteit van de tarragrond onbekend. De door appelllant ter zitting genoemde omstandigheid dat het perceel een functieklassse industrie heeft, nog daargelaten de juistheid daarvan, verandert niets aan de in het Bbk opgenomen meldingsplicht voor het toepassen van grond.

Voor zover appelllant betoogt dat het college had moeten afzien van handhavend optreden, omdat áls hij de tarragrond wel had bemonsterd en gemeld, hij de grond op het perceel had kunnen toepassen, overweegt de Afdeling dat hij daarin niet kan worden gevolgd. Het college heeft voldoende toegelicht dat voor handhavend optreden is gekozen, omdat de kwaliteit van de gestorte grond onbekend was, appelllant sinds 2019 op de hoogte was van de overtreding en hem de ruimte is geboden de overtreding te beëindigen. Daarbij is in de last als herstelmaatregel het verwijderen van de tarragrond opgenomen, omdat dit volgens het college een voor appelllant goedkopere oplossing is om de overtreding te beëindigen dan het bemonsteren van de grond, wat door appelllant ter zitting ook is bevestigd. De omstandigheid dat het perceel er door de aangebrachte tarragrond fraaier uitziet dan zonder die grond, neemt niet weg dat die grond voor de toepassing ervan eerst gemeld en bemonsterd had moeten worden.

Onder deze omstandigheden heeft het college het algemeen belang bij naleving van het Bbk kunnen laten prevaleren boven het belang van appelllant bij toepassing van de tarragrond op het perceel. Het college heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de gevolgen voor appelllant van de last onder dwangsom niet onevenredig zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 23-03-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:859

Zaaknummer: 202103621/1/R1

Wetsartikelen: 42 Bbk

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning milieu/Bernheze

Voorwaarden voor wijziging van vergunningvoorschriften op grond van artikel 2.31, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wabo. Verlaten grondslag aanvraag, belang van bescherming van het milieu.

Casus

Een vergunninghouder heeft het college gevraagd om voorschrift 1.1.1 van de veranderingsvergunning uit 2014 te wijzigen wat betreft de grondstoffen die per kalenderjaar mogen worden ingenomen en verwerkt op het perceel. Daarbij heeft zij het college gevraagd om toepassing te geven aan artikel 2.31, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wabo. Met het bestreden besluit heeft het college een aantal voorschriften, die zijn verbonden aan de omgevingsvergunning voor milieu uit 2013 en de veranderingsvergunning uit 2014, gewijzigd.

De rechtbank is ervan uitgegaan dat die wijzigingen aan elkaar zijn gerelateerd en dat het bij alle wijzigingen gaat om de toepassing van artikel 2.31, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wabo. De rechtbank heeft overwogen dat niet is voldaan aan de voorwaarden die gelden bij de toepassing van die bepaling. Ten eerste is de grondslag van de aanvraag van de onderliggende vergunningen uit 2013 en 2014 verlaten met de gewijzigde voorschriften. Daarnaast is de wijziging van de voorschriften volgens de rechtbank niet in het belang van de bescherming van het milieu, omdat de gewijzigde voorschriften een forse toename van de geurbelasting op de omgeving mogelijk maken.

De vergunninghouder betoogt dat het college de vergunningvoorschriften – in elk geval voor een deel – heeft gewijzigd met toepassing van artikel 2.31, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wabo en dat het college daarbij ook artikel 2.31a van de Wabo heeft toegepast. Daarbij wijst zij op de wijziging van enkele voorschriften in verband met het gewijzigde provinciale geurbeleid. Hieruit leidt [appellante] af dat het college bij het wijzigen van de voorschriften de grondslag van de aanvraag van de onderliggende vergunningen mocht verlaten.

Rechtsvragen

1. Op welke grondslag is het bestreden besluit gebaseerd?
2. Is de grondslag van de aanvraag van de in 2013 en 2014 verleende vergunningen met de gewijzigde voorschriften verlaten?
3. Is de wijziging van de voorschriften in het belang van de bescherming van het milieu?

Uitspraak

1. De Afdeling stelt vast dat [appellante] zelf aan het college heeft gevraagd om toepassing te geven aan artikel 2.31, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wabo, in haar aanvraag van 2 november 2019.

Het college stelt dat het in zijn besluit van 7 augustus 2020 toepassing heeft gegeven aan artikel 2.31, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wabo. Met de rechtbank volgt de Afdeling deze uitleg van het besluit – in elk geval bij de wijziging van voorschrift 1.1.1 en bij het stellen van de nieuwe geurvoorschriften. Voor dit oordeel is het volgende van belang.

Bij de wijziging van voorschrift 1.1.1 gaat het om een verandering van de grondstoffen die [appellante] op haar perceel mag innemen en verwerken. [Appellante] heeft het college gevraagd om die wijziging, met het oog op de door haar gewenste bedrijfsvoering. Het gaat hier dus niet om een wijziging waartoe het college verplicht was op basis van het actualiseringsonderzoek als bedoeld in artikel 2.30 van de Wabo.

Zoals de rechtbank met juistheid heeft overwogen, zijn de nieuwe geurvoorschriften nadrukkelijk gerelateerd aan de gevraagde wijziging van voorschrift 1.1.1. Dit blijkt onder meer uit het feit dat het college bij het stellen van die geurvoorschriften heeft verwezen naar het geurrapport dat [appellante] bij haar aanvraag heeft gevoegd. Dat het college van de gelegenheid gebruik heeft gemaakt om de geurvoorschriften aan te passen aan het inmiddels geldende provinciale geurbeleid (de Beleidsregel industriële geur Noord-Brabant 2018, die sinds 26 april 2018 geldt), betekent op zichzelf niet dat het pakket nieuwe geurvoorschriften een wijziging is waartoe het college ambtshalve verplicht was op basis van het actualiseringsonderzoek als bedoeld in artikel 2.30 van de Wabo.

2. Zoals de rechtbank met juistheid heeft vastgesteld, zal het proces zoals dat is beschreven in de aanvraag van 2 november 2019 leiden tot een substantiële verandering van de werking van de inrichting. De aanvraag voorziet erin dat jaarlijks 72.000 ton vloeibare mest wordt aangevoerd en verwerkt. Dat wijkt af van de eerder vergunde situatie die ziet op het innemen en verwerken van 12.000 ton vloeibare producten (waarvan iets meer dan 6.000 ton vloeibare

mest) en 60.000 ton vaste producten per jaar (waarvan iets meer dan 30.000 ton vaste mest). Verder voorziet de aanvraag van 2 november 2019 erin dat het gebruik van co-substraten achterwege mag worden gelaten. Door deze veranderingen zal niet alleen sprake zijn van een veel lagere biogasproductie, maar zal de hoeveelheid te drogen dikke fractie digestaat toenemen van 12.000 ton naar 68.400 ton per jaar. Hoewel dit droogproces eerder is aangemerkt als een maatgevende geurbron, is er in het geurrapport van Buro Blauw van 16 maart 2020 van uitgegaan dat de dampen die vrijkomen bij het drogen van de dikke fractie niet door een (werkende) luchtwasser worden geleid.

De op 2 november 2019 aangevraagde wijziging leidt niet alleen tot een verandering van de werkwijze binnen de inrichting. Zoals de rechtbank heeft overwogen, leidt de wijziging ook tot een verandering van (de aard van) de vervoersbewegingen van en naar de inrichting. De aanvoer van co-producten zal weliswaar verminderen, maar daar staat tegenover dat er bijna een dubbele hoeveelheid mest mag worden aangevoerd, waarbij het alleen nog gaat om vloeibare mest. De aangevraagde wijziging leidt ook tot een veel grotere hoeveelheid af te voeren digestaat.

Nu de wijziging zowel ziet op een verandering van installaties als op een ingrijpende verandering van de werking van de inrichting, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het college met het nemen van het besluit van 7 augustus 2020 de grondslag van de aanvraag van de vergunningen uit 2013 en 2014 heeft verlaten.

3. Uit artikel 2.31, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wabo volgt dat het bevoegd gezag voorschriften van een omgevingsvergunning kan wijzigen, voor zover dit in het belang van de bescherming van het milieu is.

Dat een wijziging van de voorschriften in het belang van de bescherming van het milieu moet zijn, betekent niet dat dit alleen mogelijk is als de wijziging leidt tot een minder grote milieubelasting. Zoals volgt uit de uitspraken van 6 december 2017, ECLI:NL:RVS:2017:3307, en van 11 juli 2018, ECLI:NL:RVS:2018:2312 (overweging 5.1), is ook een wijziging van voorschriften ten behoeve van de exploitant van een inrichting mogelijk, voor zover het belang van de bescherming van het milieu zich daartegen niet verzet. Als de exploitant van een inrichting om een wijziging van voorschriften verzoekt, zal het bevoegd gezag – aan de hand van het toetsingskader dat is opgenomen in artikel 2.14 van de Wabo – moeten beoordelen of dit aanvaardbaar is.

De rechtbank heeft het bovenstaande niet onderkend. Zij heeft de voorwaarde ‘voor zover dit in het belang van de bescherming van het milieu is’ in artikel 2.31, tweede lid, aanhef en

onder b, van de Wabo ten onrechte zo uitgelegd dat de milieugevolgen voor de omgeving niet zwaarder of ernstiger mogen worden dan was toegestaan in de vergunde situatie. De wet als zodanig staat dus niet zonder meer aan het vergunnen van de gevraagde wijziging in de weg.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 23-03-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:799

Zaaknummer: 202102880/1/R4

Wetsartikelen: 2.31 lid 1 onder b Wabo , 2.31 lid 2 onder b Wabo en 2.31a Wabo

RECHTSPRAAK

Planschade/gemeente Bunnik

Omgevingsvergunning voor bouwen van een bouwwerk is geen schadeoorzaak als bedoeld in artikel 6.1, tweede lid, van de Wro.

Casus

[Appellant] is eigenaar van de woning op [locatie 1] te Bunnik. Hij heeft gevraagd om een tegemoetkoming in planschade ten gevolge van omgevingsvergunningen voor het plaatsen van een condensator, voor het plaatsen van een reclamewerk en ten gevolge van een wijziging van het bestaande bestemmingsplan waardoor een uitbreiding van een supermarkt mogelijk wordt gemaakt. Volgens [appellant] leiden deze besluiten tot waardevermindering van zijn woning, waardoor hij schade lijdt.

Rechtsvraag

Zijn de omgevingsvergunningen een schadeoorzaak als bedoeld in artikel 6.1 van de Wro?

Uitspraak

De rechtbank heeft overwogen dat de omgevingsvergunningen voor de condensator en voor de barbecue met vleesspies omgevingsvergunningen zijn voor het bouwen van een bouwwerk. De rechtbank heeft geoordeeld dat dergelijke omgevingsvergunningen geen schadeoorzaak zijn als bedoeld in artikel 6.1, tweede lid, van de Wro. Daarbij heeft de rechtbank overwogen dat in een planschadeprocedure de verleende vergunningen als uitgangspunt worden genomen. De stelling van [appellant] dat deze omgevingsvergunningen in strijd met het bestemmingsplan zijn verleend, kan daarom in deze planschadeprocedure niet aan de orde komen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 09-03-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:693

Zaaknummer: 202100368/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Watervergunning/waterschap Brabantse Delta

Geen weigeringsgrond watervergunning vanwege ontbreken redelijk, evident alternatief. De belangenafweging hierbij kan slechts betrekking hebben op waterstaatkundige belangen.

Casus

Op grond van de stukken en de behandeling ter zitting gaat de rechtbank uit van de volgende feiten en omstandigheden. Eisers wonen aan de [adres 2], te [plaatsnaam]. Op het perceel tegenover [adres 2] (ter hoogte van [adres 1] 20) worden twee woningen gerealiseerd. De al aanwezige woning op [adres 1] 20 blijft behouden. In dit verband is er een aanvraag gedaan voor een brug over het a-water. De te realiseren brug komt uit aan de voorzijde van de nieuw te realiseren woningen ter ontsluiting van het perceel.

Eisers stellen dat de watervergunning moet worden geweigerd omdat er een alternatief bestaat voor ontsluiting van het perceel. Het perceel van vergunninghouder kan ook worden ontsloten via de bestaande ontsluiting aan de Oostzijde (via [adres 1]). Daar ligt reeds een bestaande woning. De ontsluiting kan aan deze kant worden doorgetrokken naar de nieuwe woningen.

Verweerder stelt dat duikers en/of bruggen in a-wateren volgens de beleidsregels voor waterkering, waterkwantiteit en grondwater (hierna: de beleidsregels) niet zijn toegestaan. Op deze regel is echter een aantal uitzonderingen mogelijk. Eén daarvan is wanneer een duiker of brug nodig is voor perceelontsluiting en waarbij het perceel niet op een andere wijze is, of kan worden ontsloten. Volgens verweerder is deze uitzondering hier van toepassing, vanwege onder meer stedenbouwkundige aanvaardbaarheid, veiligheid en strijdigheid gemeentelijk beleid.

Rechtsvraag

Had verweerder de vergunning moeten weigeren?

Uitspraak

Ingevolge artikel 3.1, eerste lid, aanhef en onder 1, van de Keur Waterschap Brabantse Delta 2015 (hierna: de Keur) is het verboden zonder vergunning gebruik te maken van een oppervlaktewaterlichaam of bijbehorende beschermingszones of ondersteunende kunstwerken door daarin, daarop, daarboven, daarover of daaronder handelingen te verrichten, werken te behouden of vaste substanties of voorwerpen te laten staan, liggen of drijven. Uit artikel 6.13 van de Waterwet, in samenhang gezien met artikel 1.1, eerste lid, van de Waterwet volgt dat de in artikel 3.1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Keur genoemde vergunning een watervergunning betreft en dat artikel 6.21 van de Waterwet van toepassing is. Ingevolge artikel 6.21 van de Waterwet wordt een watervergunning geweigerd, voor zover verlening daarvan niet verenigbaar is met de doelstellingen in artikel 2.1 van de Waterwet of de belangen, bedoeld in artikel 6.11 van de Waterwet.

De rechtbank overweegt dat uit deze bepalingen volgt dat de bij de besluitvorming te verrichten belangenafweging slechts betrekking kan hebben op waterstaatkundige belangen. De rechtbank wijst in dit verband op vaste jurisprudentie van de Afdeling, waaruit blijkt dat verweerder bij een aanvraag om een watervergunning dient te beoordelen of waterstaatkundige belangen zich tegen het verlenen van de watervergunning verzetten. Verweerder heeft daarbij niet de ruimte om meer of andere belangen te betrekken in zijn besluitvorming dan die welke voortvloeien uit artikel 2.1 van de Waterwet.

De rechtbank stelt voorts vast dat verweerder beleidsregels heeft opgesteld ter invulling van de Keur. Uit deze beleidsregels volgt dat er in principe geen duikers en/of bruggen in a-wateren zijn toegestaan, tenzij deze nodig is voor perceelontsluiting en het perceel niet op andere wijze is, of kan worden ontsloten. De rechtbank stelt vast dat door vaststelling van deze beleidsregels verweerder zich een onderzoeksplicht heeft opgelegd om te bezien of er sprake is van een alternatief om het perceel te ontsluiten. Deze onderzoeksplicht beperkt zich, gezien de huidige formulering, niet meer tot waterstaatkundige belangen, maar behelst een afweging van belangen die verder gaat dan de Waterwet voorschrijft. Immers, om te bezien of er een alternatieve ontsluiting mogelijk is, zullen ook bijvoorbeeld stedenbouwkundige en/of veiligheidsbelangen moeten worden betrokken. Verweerder heeft hiertoe een poging gedaan maar blijft vervolgens steken in een verwijzing naar gemeentelijk beleid. De rechtbank constateert dat de beleidsregel waar het hier om gaat (5.4.1.1) in strijd is met de Waterwet en buiten toepassing zal moeten blijven. Het bestreden besluit komt daarom in aanmerking voor vernietiging.

De rechtbank ziet evenwel aanleiding om met toepassing van artikel 8:72, vierde lid, van de Awb zelf in de zaak te voorzien en overweegt daartoe als volgt. Ter zitting heeft verweerder uiteengezet dat de beleidsregels te nauw zijn geformuleerd en dat deze anders uitgelegd moeten worden. De rechtbank concludeert dat, gezien het feit dat verweerder in haar afweging

geen andere belangen kan betrekken dan waterstaatkundige belangen, de vergunning alleen geweigerd kan worden indien er sprake is van een redelijk, evident alternatief voor ontsluiting. Van verweerder kan niet geveerd worden dat hij een uitgebreid onderzoek doet naar alternatieven. Hij dient alleen de afweging te maken of er een evident, voor de hand liggend, alternatief aanwezig is. Als dit er niet is en er zijn geen waterstaatkundige belangen in het geding, dan dient hij de vergunning te verlenen.

Als de beleidsregels op deze manier worden toegepast, betekent dit voor de onderhavige zaak het volgende. Uit de toelichting van verweerder ter zitting en uit het dossier blijkt dat dat er minimale waterstaatkundige nadelen zijn van het plaatsen van de brug en dat het alternatief zoals door eisers voorgesteld op bezwaren stuit, onder meer doordat toestemming nodig is van de eigenaar van perceel [perceelnummer] om de verlenging van de toegangsweg aan [adres 1] te verwezenlijken. Ook heeft de gemeente aangegeven niet te willen meewerken aan deze alternatieve route. Hierdoor is er geen sprake van een redelijk, evident alternatief. Gelet hierop had de vergunning niet geweigerd kunnen worden. De rechtsgevolgen van het bestreden besluit zullen derhalve in stand worden gelaten.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 24-02-2022

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2022:971

Zaaknummer: AWB- 21_1957

Wetsartikelen: 2.1 Waterwet, 6.13 Waterwet en 6.21 Waterwet

RECHTSPRAAK

Leggerbesluit waterbergingsgebied/Waterschap De Dommel

Geen voorgeschreven volgorde voor de aanwijzing van een bergingsgebied op de legger of in het bestemmingsplan.

Casus

[Appellant] heeft een melkveebedrijf aan [locatie A] in Goirle. Hij is eigenaar van onder meer een aantal percelen aan weerskanten van de Poppelsche Leij, ten westen van de Turnhoutsebaan onder Goirle. Aan deze percelen is in het geldende bestemmingsplan 'Buitengebied Goirle' een agrarische bestemming toegekend. Het dagelijks bestuur heeft bij besluit van 26 november 2019 de legger waterberging 2019 (hierna: de legger) vastgesteld en daarop delen van deze percelen opgenomen als bergingsgebied met de aanduiding 'natuurlijk overstromingsgebied'. [Appellant] kan zich hiermee niet verenigen, omdat deze percelen in het bestemmingsplan niet voor waterstaatkundige doeleinden zijn bestemd.

Volgens [appellant] verzet de Waterwet zich tegen het opnemen van een gebied als bergingsgebied op een legger, zolang dit gebied niet als een bergingsgebied in een bestemmingsplan is bestemd.

Rechtsvraag

Is in de Waterwet dwingend voorgeschreven dat een bergingsgebied eerst in een bestemmingsplan moet zijn opgenomen voordat het op een legger mag worden opgenomen?

Uitspraak

Uit de definitiebepaling van artikel 1.1, eerste lid, van de Waterwet volgt dat pas sprake is van een bergingsgebied als het gebied krachtens de Wet ruimtelijke ordening voor waterstaatkundige doeleinden is bestemd en ook op de legger als bergingsgebied is opgenomen. Dit betekent dat er twee verschillende besluitvormingsprocedures moeten worden doorlopen alvorens sprake is van een bergingsgebied waarvoor de duldplicht van artikel 5.26 van de Waterwet en de regels van de Keur gelden. De Afdeling is met de rechtbank

van oordeel dat in de Waterwet niet dwingend is voorgeschreven dat een bergingsgebied eerst in een bestemmingsplan moet zijn opgenomen voordat het op een legger mag worden opgenomen. Het dagelijks bestuur heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat de Waterwet er niet aan in de weg staat dat de percelen van [appellant] als bergingsgebied met de aanduiding 'natuurlijk overstromingsgebied' op de legger als onderdeel van het regionaal waterbergingsgebied worden opgenomen, ook al zijn deze nog niet als zodanig in het bestemmingsplan bestemd. Dat deze percelen bij de vaststelling van de eerste legger waterberging in 2013 daarop nog niet waren opgenomen in afwachting van de ruimtelijke inpassing in een bestemmingsplan, leidt niet tot een ander oordeel. Het dagelijks bestuur heeft daarvoor een redelijke verklaring gegeven, namelijk dat de provinciale verordening toen nog niet voorzag in instructieregels met kaartmateriaal ter zake van het regionale waterbergingsgebied, zoals ten tijde van de vaststelling van de legger waterberging 2019 wel het geval was.

Uit het voorgaande volgt dat het dagelijks bestuur de percelen van [appellant] op de legger kon opnemen, voorafgaande aan de opnemings daarvan in een bestemmingsplan. Uit het voorgaande volgt ook dat zolang die percelen niet tevens in het bestemmingsplan als bergingsgebied zijn bestemd, ervan moet worden uitgegaan dat de gronden van [appellant] nog geen bergingsgebied in de zin van de Waterwet of de Keur zijn en dat dan ook op grond van die bepalingen, anders dan hij vreest, niet handhavend kan worden opgetreden. [Appellant] kan zijn inhoudelijke bezwaren tegen de aanwijzing van zijn gronden als bergingsgebied, waaronder zijn bezwaar dat het overstromingsrisico een bestemming van zijn gronden voor waterstaatkundige doeleinden niet rechtvaardigt, in de procedure over het bestemmingsplan nog naar voren brengen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 23-02-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:578

Zaaknummer: 202100966/1/R1

Wetsartikelen: 1.1 Waterwet en 5.26 Waterwet

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan/Woerden

Het akoestisch onderzoek is uitgevoerd conform Reken- en meetvoorschrift geluid 2012. Extra berekeningen in verband met de heersende geluidbelasting zijn ten overvloede gemaakt. Voor het vaststellen van de hinderlijkheid van het geluid mocht de raad de oude en de toekomstige situatie vergelijken.

Casus

Bij besluit van 1 juni 2021 heeft de raad van Woerden het bestemmingsplan 'Snellerpoort Woerden (woongebied)' vastgesteld. Het bestemmingsplan voorziet in de bouw van maximaal 800 appartementen en grondgebonden woningen met tuinen, verkeersruimten, groenvoorzieningen en water op een grotendeels braakliggend terrein in de stad. Ook voorziet het plan in de gewijzigde aanleg van de Beneluxlaan. Ten noorden van het plangebied ligt het spoor Utrecht-Gouda.

Appellant woont ten noorden van het plangebied en de spoorlijn op een afstand van ongeveer 100 m tot het meest nabijgelegen bouwvlak voor de nieuwe woningen. Hij kan zich niet verenigen met de nieuwe ontwikkelingen.

Aan het bestemmingsplan ligt een akoestisch onderzoek van een akoestisch bureau ten grondslag. In het rapport is ingegaan op de effecten van het plan op de geluidsbelasting ter hoogte van omliggende bestaande woningen, zoals de woningen aan de noordzijde van het spoor waar appellant woont. De effecten van het wegverkeerslawaaï en het spoorweglawaaï zijn zowel separaat als gecumuleerd onderzocht. Daarbij is ook onderzocht of sprake zal zijn van een toename van geluid door reflectie. Er is rekening gehouden met de mogelijk gemaakte hoogbouw en de hoogteligging van de gewijzigde Beneluxlaan. In het rapport wordt een toename van de geluidsbelasting ten opzichte van de voorkeursgrenswaarde niet als hinderlijk aangemerkt, als die toename minder bedraagt dan 2 dB voor wegverkeerslawaaï en minder dan 3 dB voor spoorweglawaaï. Uit het onderzoek is een toename van het wegverkeersgeluid bij de maatgevende woning (in de buurt van de woning van appellant) naar voren gekomen

van 6 dB, maar deze is niet als hinderlijk beoordeeld. Ter plaatse van de bestaande woningen ten noorden van het spoor wordt wat betreft de Beneluxlaan voldaan aan de voorkeursgrenswaarde.

Appellant betoogt dat in het akoestisch rapport onvoldoende is ingegaan op de reflectie van het door het spoor- en wegverkeer geproduceerde geluid via de voorziene hoogbouwcomplexen in de richting van zijn wijk. Die reflectie wordt volgens hem versterkt als gevolg van de heersende windrichting. Appellant vreest voor een aantasting van zijn woongenot. Daarbij wijst hij erop dat vlakbij zijn woning tot 24 m hoog gebouwd kan worden en dat vlakbij ook de gewijzigde ligging van de Beneluxlaan is geprojecteerd. Ten onrechte voorziet het plan niet in geluidsabsorberende gevels en evenmin is voorzien in gebruikmaking van zogenoemde diffractors, aldus appellant.

Rechtsvragen

1. Is het geluidonderzoek uitgevoerd conform het Reken- en meetvoorschrift geluid 2012?
2. Was de raad verplicht om extra berekeningen uit te voeren in verband met de heersende windrichting?
3. Mag in dit geval het effect van een toename van wegverkeersgeluid van 6 dB als niet hinderlijk worden beschouwd als deze onder de voorkeursgrenswaarde blijft?
4. Mocht de raad de hinderlijkheid van het geluid vaststellen aan de hand van de vergelijking tussen de oude en de toekomstige situatie?
5. Had de raad onderzoek moeten doen naar geluidreducerende voorzieningen?

Uitspraak

1. De Afdeling merkt over het betoog van appellant dat in de berekeningen ten onrechte geen rekening is gehouden met de gevolgen van de heersende windrichting voor de reflectie op, dat het akoestisch bureau een nadere notitie heeft opgesteld. In deze notitie concludeert het bureau dat in Woerden een zuidwesten wind de heersende windrichting is. In het geluidsonderzoek dat aan het bestemmingsplan ten grondslag is gelegd, is daaraan geen betekenis toegekend omdat het Reken- en meetvoorschrift geluid 2012 ervan uitgaat dat alle windrichtingen even vaak voorkomen. Appellant bestrijdt deze conclusies niet. Gelet daarop ziet de Afdeling geen aanknopingspunten voor het oordeel dat het geluidsonderzoek niet overeenkomstig het Reken- en meetvoorschrift geluid 2012 is uitgevoerd.

2. In het betoog van appellant over de heersende windrichting ziet de Afdeling geen aanleiding voor het oordeel dat de raad niet van het akoestisch rapport mocht uitgaan. Er bestaat, zoals de Afdeling eerder in deze uitspraak heeft overwogen, geen aanleiding voor het oordeel dat het geluidsonderzoek niet overeenkomstig het Reken- en meetvoorschrift geluid 2012 is uitgevoerd. In aanvulling hierop heeft het akoestisch bureau, om inzichtelijk te maken of de berekende geluidswaarden representatief zijn, uitgaande van de heersende windrichting, ten overvloede berekeningen gemaakt. Omdat dit niet mogelijk is aan de hand van het huidige Reken- en meetvoorschrift geluid 2012, heeft zij daarvoor de nog niet geldende Aanvullingsregeling geluid Omgevingswet (Stcrt. 2021, nr. 15868) gehanteerd. Zij heeft eerst de geluidsbelastingen op de woning van appellant aan de hand van het Reken- en meetvoorschrift geluid 2012 berekend en daarna aan de hand van de nieuwe regeling. Daarbij is zij uitgegaan van stil asfalt op de Beneluxlaan en de situatie met en zonder raildempers. Uit de berekeningen volgen voor de woonlagen van de woning van appellant beperkt hogere geluidsbelastingen (eerste woonlaag tot 1 dB). Het akoestisch bureau concludeert dat het meenemen van windrichtingsafhankelijkheid niet leidt tot een andere conclusie over de hinderlijkheid van het geluid. De geluidstoename door windrichtingsafhankelijkheid zijn dermate gering dat de in het akoestisch onderzoek berekende geluidswaarden als representatief kunnen worden aangemerkt. De Afdeling onderschrijft deze conclusie.

3. Wat betreft de berekeningswijze volstaat appellant met eigen kanttekeningen en verwachtingen. Dit is naar het oordeel van de Afdeling ontoereikend om de resultaten van het akoestisch onderzoek gefundeerd te bestrijden. Daarbij komt dat het akoestisch bureau uitgebreid is ingegaan op de mogelijke gevolgen van het plan voor de omliggende bestaande woningen. Uit de gedane berekeningen volgt voor de maatgevende woning dat door het spoorweglawaai geen sprake zal zijn van een geluidstoename. De bestaande en de toekomstige geluidsbelasting zal maximaal 63 dB zijn, nog afgezien van een verminderd geluidseffect door de al aanwezige, maar nog niet in het register opgenomen raildempers. Voor zover het gaat om het wegverkeerslawaai zal bij de maatgevende woning een verhoging van ongeveer 6 dB optreden. Omdat niettemin onder de voorkeursgrenswaarde wordt gebleven, is het effect als niet hinderlijk beschouwd. De Afdeling acht dit niet onredelijk. Daarbij komt dat met toepassing van geluidsreducerend asfalt, waartoe in het kader van het besluit hogere waarden is beslist, de toename beperkt blijft tot ongeveer 4 dB. Gecumuleerd voor railverkeerslawaai zal volgens het akoestisch onderzoek het akoestisch klimaat bij de woningen na het treffen van voorzieningen met 2-3 dB verbeteren en daarbij op 1,5 m hoogte van matig naar redelijk gaan, op 4,5 m hoogte matig blijven en op 7,5 m hoogte slecht blijven. Gecumuleerd voor wegverkeerslawaai zal het klimaat na het treffen van voorzieningen ook met 2-3 dB verbeteren en daarbij op 1,5 m hoogte van redelijk naar goed gaan, op 4,5 m hoogte van matig naar redelijk gaan en op 7,5 m matig blijven.

4. Appellant gaat in zijn reactie in op de berekende waarden, maar gaat eraan voorbij dat de raad de hinderlijkheid mocht vaststellen aan de hand van de vergelijking tussen de oude en de toekomstige situatie en niet aan de hand van de berekende absolute belastingen. Voor het oordeel dat het akoestisch bureau van onjuiste gemiddelde afstanden van zijn woning tot de Beneluxlaan en het spoor is uitgegaan, zoals appellant stelt, ziet de Afdeling bij nameting in de verbeelding geen grond.

5. De raad heeft op basis van de akoestische onderzoeken kunnen concluderen dat bij de woningen ten noorden van het spoor geen sprake zal zijn van een hinderlijke geluidstoename. Hij heeft onder deze omstandigheden niet hoeven besluiten tot het toepassen van geluidsabsorberende gevels en diffractors. Hij heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de geluidssituatie aanvaardbaar zal zijn en dat om die reden geen aanleiding bestaat om tegen extra kosten verdere voorzieningen te treffen, nog daargelaten de vraag hoe effectief die voorzieningen zouden zijn.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 16-03-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:757

Zaaknummer: 202105219/1/R4 en 202105220/1/R4

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Noord-Beveland

Uitbreiding in de vorm van vijf gestapelde appartementen op de tweede en derde bouwlaag, is niet aan te merken als een bijbehorend bouwwerk. Strijd met artikel 1, eerste lid, en artikel 5, eerste lid, van bijlage II bij het Bor.

Casus

Het college van Noord-Beveland heeft aan het bedrijf Marx Company een omgevingsvergunning verleend voor het oprichten van een appartementengebouw bestaande uit vier woningen en vier recreatiewoningen in Kamperland. Op de begane grond is een parkeergarage voorzien. Op de daarboven gelegen eerste bouwlaag zullen drie appartementen worden gerealiseerd, op de tweede bouwlaag zijn ook drie appartementen voorzien en op de bovenste bouwlaag komen twee penthouses. Om het bouwplan mogelijk te maken, is de vergunning verleend met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 1°, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo), gelezen in samenhang met artikel 20, lid 20.3 van de planregels. Het college heeft vervolgens het door de VVE en anderen tegen dit besluit gemaakte bezwaar gegrond verklaard en het besluit van 15 maart 2021 onder aanvulling van de motivering daarvan in stand gelaten en in het besluit op bezwaar aanvullend ook met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 2°, van de Wabo, gelezen in samenhang met artikel 4, aanhef en onderdeel 1, van bijlage II bij het Besluit omgevingsrecht (Bor) omgevingsvergunning verleend voor het bouwplan. Het college stelt zich daarbij op het standpunt dat de parkeergarage en de drie appartementen op de eerste bouwlaag als hoofdgebouw moeten worden gekwalificeerd en dat de uitbreiding daarvan in de vorm van de vijf gestapelde appartementen op de tweede en derde bouwlaag, is aan te merken als een bijbehorend bouwwerk als bedoeld in artikel 1, eerste lid, van bijlage II bij het Bor. Omdat ingevolge het bestemmingsplan een onbeperkt aantal recreatiewoningen is toegestaan binnen de bestemming 'Wonen', is er volgens het college geen strijd met artikel 5, eerste lid, van bijlage II bij het Bor.

Bij uitspraak van 10 december 2021 heeft de rechtbank het door de VVE en anderen daartegen

ingestelde beroep gegrond verklaard, het besluit van 14 oktober 2021 vernietigd en het besluit van 15 maart 2021 herroepen. De rechtbank heeft overwogen dat de appartementen in het voorziene appartementengebouw volledig zelfstandige woningen zijn met eigen voorzieningen en dat de vijf appartementen op de twee bovenste bouwlagen niet functioneel verbonden zijn met de ondergelegen drie appartementen. Gelet daarop kunnen deze vijf appartementen naar het oordeel van de rechtbank niet als bij de onderste drie appartementen behorende bijbehorende bouwwerken worden aangemerkt. Het totale complex moet als één hoofdgebouw worden aangemerkt. Dat betekent naar het oordeel van de rechtbank dat het college voor het bouwplan geen omgevingsvergunning kon verlenen met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 2º, van de Wabo.

Tegen deze uitspraak heeft Marx Company hoger beroep ingesteld en de voorzieningenrechter verzocht om een voorziening te treffen die er in voorziet dat zij weer kan beschikken over de aan haar verleende en door de rechtbank herroepen omgevingsvergunning, zodat zij in afwachting van de uitspraak van de Afdeling op het door haar ingestelde hoger beroep de bouwwerkzaamheden kan hervatten.

Rechtsvragen

1. Heeft het college zich in dit geval op het standpunt kunnen stellen dat de parkeergarage en de drie appartementen op de eerste bouwlaag als hoofdgebouw moeten worden gekwalificeerd en dat de uitbreiding daarvan in de vorm van de vijf gestapelde appartementen op de tweede en derde bouwlaag, is aan te merken als een bijbehorend bouwwerk als bedoeld in artikel 1, eerste lid, van bijlage II bij het Bor?
2. Is er geen strijd met artikel 5, eerste lid, van bijlage II bij het Bor omdat het bestemmingsplan een onbeperkt aantal recreatiewoningen toelaat binnen de bestemming 'Wonen'?

Uitspraak

1. Marx Company heeft naar het oordeel van de voorzieningenrechter weliswaar terecht betoogd dat de omschrijving van het begrip bijbehorend bouwwerk in artikel 1 van bijlage II bij het Bor niet vereist dat de uitbreiding van een hoofdgebouw functioneel verbonden moet zijn met de rest van het gebouw, zoals de rechtbank heeft overwogen, maar dat laat onverlet dat de voorzieningenrechter in dit geval naar zijn voorlopige oordeel beletselen ziet voor het college om toepassing te geven aan artikel 4, aanhef en onderdeel 1, van bijlage II bij het Bor.

Zoals het college in zijn besluit op bezwaar heeft overwogen, zijn op het perceel waar het

bouwplan is voorzien, slechts grondgebonden woningen toegestaan. De voorzieningenrechter ziet geen reden om op voorhand aan te nemen dat de in het bouwplan voorziene parkeergarage met daarboven drie appartementen, die volgens Marx Company tezamen als het hoofdgebouw moeten worden aangemerkt, in overeenstemming zijn met de op het perceel rustende woonbestemming. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter strekken de parkeergarage en de appartementen op de eerste verdieping niet ter verwezenlijking van de aan het perceel toegekende bestemming, omdat uitsluitend grondgebonden woningen dat doen. Dat betekent dat dit deel van het bouwplan niet kan bijdragen aan de verwezenlijking van de op het perceel rustende bestemming, zodat het niet kan worden aangemerkt als hoofdgebouw als bedoeld in artikel 1 van bijlage II bij het Bor. Gelet hierop kunnen de vijf op de bovengelegen verdiepingen voorziene appartementen ook niet worden aangemerkt als een bijbehorend bouwwerk bij de voorziene parkeergarage en de daarboven gelegen drie appartementen.

2. Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter verzet artikel 5, eerste lid, van bijlage II bij het Bor zich ook tegen toepassing van artikel 4, aanhef en onderdeel 1, van bijlage II bij het Bor. Het bestemmingsplan staat ter plaatse van het perceel de bouw van vier woningen toe. De voorzieningenrechter ziet geen aanleiding om op voorhand aan te nemen dat dit maximum aantal uitsluitend geldt voor permanent te bewonen woningen en dat het bestemmingsplan een onbeperkt aantal recreatiewoningen toestaat binnen de bestemming 'Wonen'. Een recreatiewoning is een bijzondere vorm van een woning in de zin van het bestemmingsplan. Ingevolge artikel 20.2.1 van de planregels mogen, behoudens de onder b tot en met d van dat artikel genoemde bouwwerken, op het perceel alleen woningen worden gebouwd. Als een recreatiewoning niet onder het begrip woning zou vallen, zoals het college heeft gesteld, zou dat dus betekenen dat de bouw van een recreatiewoning ingevolge dat artikelonderdeel niet is toegestaan. Dat de bouwregels met het maximum van vier wooneenheden, zoals opgenomen in artikel 20.2.2, onder e, van de planregels ook betrekking hebben op recreatiewoningen, blijkt ook uit artikel 20.3, aanhef en onder h, van de planregels, waarin is bepaald dat het college uitsluitend ten behoeve van de bouw van recreatiewoningen van het in artikel 20.2.2, onder e, opgenomen maximum van vier wooneenheden mag afwijken. Omdat het bestemmingsplan maximaal vier woningen toestaat, voldoet het bouwplan waarin acht woningen zijn voorzien, naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter ook niet aan artikel 5, eerste lid, van bijlage II bij het Bor.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 15-03-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:741

Zaaknummer: 202200429/2/R1

Wetsartikelen: 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 1° en 2° Wabo , 1 bijlage II Bor , 4 aanhef en onderdeel 1 bijlage II Bor en 5 lid 1 bijlage II Bor

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning milieu en afwijken bestemmingsplan/Overijssel

Het verwerken van mest los van de op het bestemmingsplan toegestane vergistingsinstallatie is in strijd met het bestemmingsplan. Aangezien deze afwijking van het bestemmingsplan niet is vergund, kan de verleende vergunning niet in stand blijven.

Casus

Een vergunninghouder exploiteert een co-mestvergistingsinstallatie. Vergund is een biomassa-input van 49.500 ton per jaar. Het bedrijf omvat drie na-opslagsilo's, een mestbassin, algenkweekvijvers en toebehoren, een helofytenfilterveld en vijver, een gasopwaarderingsinstallatie en een loods voor de opslag van vaste mest en/of digestaat.

In het bestreden besluit van 17 oktober 2019 heeft verweerder aan de vergunninghouder een omgevingsvergunning verleend voor de navolgende activiteiten:

- Het bouwen van een opslag- en bewaarloods voor akkerbouwproducten (artikel 2.1, eerste lid, onder a, van de Wabo).
- Het afwijken van het bestemmingsplan ten behoeve van het bouwen van deze loods buiten het bouwvlak (artikel 2.1, eerste lid, onder c, van de Wabo).
- Het uitbreiden van de inputcapaciteit van de co-vergistingsinstallatie van 49.500 ton naar in totaal 70.000 ton mest en co-substraten per jaar, het verwerken van 70.000 ton mest per jaar los van de vergistingsinstallatie, de bouw van een opslag- en bewaarloods voor akkerbouwproducten en het doorvoeren van wijzigingen in de bedrijfsvoering, inclusief bijbehorende installatieonderdelen en logistieke faciliteiten (artikel 2.1, eerste lid, onder e, sub 2 en 3, en artikel 2.6 (revisievergunning) van de Wabo).

Een aantal omwonenden heeft beroep ingesteld.

Rechtsvragen

1. Is het verwerken van 70.000 ton mest per jaar los van de vergistingsinstallatie in strijd met het bestemmingsplan?
2. Wat is de consequentie van de door de rechtbank geconstateerde strijdigheid met het bestemmingsplan?

Uitspraak

1. Het verwerken van mest los van de vergistingsinstallatie vindt plaats op gronden waarop bestemmingsplan B van toepassing is. Deze gronden hebben hierin de bestemming 'Bedrijf – Open veenontginningslandschap' en de functieaanduiding 'specifieke vorm van bedrijf – biovergistingsbedrijf'. Artikel 3.1 van de planregels bepaalt, voor zover hier van belang, dat deze gronden bestemd zijn voor bedrijven die in de van deze regels deel uitmakende Bijlage 1 'Staat van bedrijfsactiviteiten', zijn aangeduid als categorie 1 en 2, met dien verstande dat ter plaatse van de aanduiding 'specifieke vorm van bedrijf – biovergistingsbedrijf' de uitoefening van een biovergistingsbedrijf in de categorie 3.2 is toegestaan. Gelet op de redactie van deze bestemmingsomschrijving zijn op deze gronden enkel een biovergistingsinstallatie in de categorie 3.2 en bedrijven in de categorie 1 en 2 van de staat van bedrijfsactiviteiten, zoals opgenomen in Bijlage 1 bij de planregels, toegestaan.

Het verwerken van mest los van de vergistingsinstallatie kan naar het oordeel van de rechtbank niet worden geduid als de uitoefening van een biovergistingsbedrijf. De rechtbank stelt vast dat het verwerken van mest ook niet is opgenomen in voornoemde Bijlage 1. De rechtbank heeft vervolgens onderzocht tot welke categorie het bewerken van mest moet worden gerekend. Volgens de VNG Handreiking bedrijven en milieuzonering betreft 'mestverwerking/korrelfabrieken' (SBI-2008 code 382 A1) een categorie 5.1-bedrijf, met als grootste richtafstand 500 meter voor geur. Een categorie 5.1-bedrijf is op grond van artikel 3.1 van de planregels niet toegestaan.

De rechtbank oordeelt dat het gebruik 'het verwerken van 70.000 ton mest los van de vergistingsinstallatie' in strijd is met bestemmingsplan B. Deze strijd moet worden weggenomen door het verlenen van een afwijkingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder c, van de Wabo. De in deze zaak verleende afwijkingsvergunning ziet evenwel enkel op het toestaan dat een aardappelloods buiten het bouwvlak wordt opgericht. Ook de voor deze afwijkingsvergunning vereiste vvgb van de gemeenteraad heeft enkel betrekking op het bouwen van deze aardappelloods| de vvgb heeft geen betrekking op het toestaan dat, in strijd met bestemmingsplan B, bedrijfsactiviteiten van categorie 5.1 op de locatie worden ontplooid.

2. De rechtbank stelt vast dat voor het productieproces ten behoeve van het verwerken van mest los van de vergistingsinstallatie, een vergunning voor zowel de a-activiteit, als de c-activiteit en de e-activiteit is vereist. Deze drie activiteiten zijn onlosmakelijk in de zin van artikel 2.7 van de Wabo.

Uit artikel 2.7, eerste lid, tweede volzin, van de Wabo volgt dat het mogelijk is om de c-activiteit in een eerder stadium, en los van de overige onlosmakelijke activiteiten te vergunnen. Deze wettelijke mogelijkheid ziet echter alleen maar op de c-activiteit (en dus niet op de e-activiteit).

In deze zaak heeft verweerder in het bestreden besluit, wat betreft het productieproces verwerken van mest los van de vergistingsinstallatie, een vergunning verleend voor de e-activiteit maar niet voor de c- en a-activiteit. Dit is in strijd met artikel 2.7 van de Wabo. Het bestreden besluit kan daarom niet in stand blijven.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 19-10-2021

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2021:3900

Zaaknummer: 19/2252 en 19/2300

Wetsartikelen: 2.7 Wabo

RECHTSPRAAK

Handhaving/minister LNV

Er is geen aanleiding om te twijfelen aan de wijze waarop de NVWA de bezettingsdichtheid van de pluimveestal heeft berekend.

Casus

De NVWA heeft aan een pluimveehouderij (eiseres) een boete opgelegd van in totaal € 7.500 (5 x € 1.500) omdat dit bedrijf in vijf verschillende stallen de maximale bezettingsdichtheid meermaals zou hebben overschreden.

Voor de bezettingsdichtheid in pluimveestallen in stallen geldt een bepaalde maximale bezettingsdichtheid (in kg/m²). In het algemeen wordt begonnen in een lege stal met een aantal jonge kuikens (de opzetdatum), die daar opgroeien en aan het einde van de mestronde (ongeveer zes weken) naar de slachterij gaan. Veel kuikenhouders, waaronder eiseres, kiezen ervoor om bij het opzetten met meer kuikens te starten dan het geldend maximum voor de bezettingsdichtheid aan het einde van de mestronde toelaat. Om dat maximum aan het einde toch niet te overschrijden wordt tussentijds een deel van de kuikens al naar de slachterij afgevoerd (dit heet uitladen). De achtergebleven kuikens gaan op een later moment ook naar het slachthuis (dit heet wegladen). De bezettingsdichtheid van een stal wordt door de NVWA berekend op basis van het gewicht van de kuikens die bij het slachthuis worden aangevoerd. In dit beroep speelt onder meer de vraag of die methode van de NVWA voldoet, in het bijzonder bij uitladen omdat dan het gewicht van alleen de uitgeladen kuikens wordt gebruikt om het gewicht van alle kuikens in de stal vast te stellen.

Eiseres stelt dat bij de methode van NVWA ten onrechte niet in aanmerking wordt genomen dat zij een methode hanteert waarbij de grotere en zwaardere dieren eerst worden uitgeladen en de kleinere en lichtere dieren achterblijven in de stal. Dit doet eiseres door de middelste drinklijnen in de stal hoger te hangen, opdat de zwaardere kuikens naar het midden gaan en de kleinere naar de rand van de stal| daarnaast worden kort voor het uitladen nog handmatig kleine kuikens in het midden van de stal naar de rand verplaatst. Door die scheidingsmethode is het gemiddeld gewicht van de uitgeladen dieren op het slachthuis veel hoger dan van de achterblijvers in de stal, aldus eiseres.

Rechtsvraag

1. Op wie rust de bewijslast met betrekking tot de juistheid van de gegevens die de NVWA gebruikt om de bezettingsdichtheid te berekenen?
2. Is er in dit geval aanleiding om te twijfelen aan de door de NVWA gehanteerde methode om de bezettingsdichtheid van de stal te berekenen?

Uitspraak

1. Ten aanzien van de bewijslast stelt de rechtbank voorop dat het uitgangspunt is dat het verboden is om vleeskuikens te houden| dit volgt uit artikel 2.50 van het Besluit houders van dieren. Een uitzondering op dit verbod is mogelijk als een bepaalde bezettingsdichtheid niet wordt overschreden en aan andere voorwaarden wordt voldaan. In dat kader schrijven artikel 2.52 van het Besluit houders van dieren en artikel 7b.8 van de Regeling houders van dieren voor dat de pluimveehouder bepaalde gegevens moet registreren en aan verweerder moet verstrekken ten behoeve van het bepalen van de bezettingsdichtheid. Verweerder stelt de overtredingen dus vast aan de hand van gegevens die eiseres zelf heeft verstrekt. Dat eiseres zich daarbij baseert op de getallen die zij van de broederij of slachterij krijgt, betekent niet dat zij niet verantwoordelijk is voor het verstrekken van de juiste gegevens aan verweerder. Als verweerder een overtreding vaststelt en de daarvoor gebruikte gegevens waren volgens eiseres niet correct, dan ligt het op de weg van eiseres om dit met stukken aannemelijk te maken. Juist nu op eiseres een wettelijke verantwoordelijkheid ligt om de (juiste) gegevens aan verweerder te verstrekken, is het ook aan haar om bewijs te leveren dat die eerder verstrekte gegevens niet correct zijn. Het is ook niet onmogelijk gebleken om dergelijk bewijs te leveren| één beboetbaar feit is immers vervallen omdat eiseres alsnog een paspoort van dat koppel had overgelegd en daaruit bleek dat de eerder door eiseres verstrekte gegevens niet juist konden zijn.
2. De rechtbank overweegt in de eerste plaats dat eiseres weliswaar heeft gesteld maar niet aannemelijk heeft gemaakt dat bij het uitladen daadwerkelijk de zwaardere kuikens naar de slachterij gaan (en de gestelde scheidingsmethode dus werkt), laat staan dat de gestelde methode van eiseres leidt tot een significant verschil in het gemiddeld gewicht tussen de uitgeladen en achtergebleven kuikens. De door eiseres overgelegde verklaringen van de slachterij, de vangploeg en de dierenarts zijn daartoe onvoldoende. Uit de verklaringen van de slachterij en de vangploeg blijkt namelijk niet dat eiseres de kuikens scheidt en alleen de zwaardere vangt, en de dierenarts bevestigt in zijn verklaring wel de door eiseres gestelde werkwijze, maar daarover heeft verweerder onbetwist gesteld dat deze dierenarts niet bij het vangen aanwezig is geweest en bovendien niet de hier aan de orde zijnde locaties van eiseres

heeft bezocht. Verder heeft eiseres geen gegevens overgelegd van bijvoorbeeld het gewicht van uitgeladen en achtergebleven kuikens om haar stelling te onderbouwen.

Daartegenover heeft verweerder verwezen naar verklaringen van twee docenten van de Faculteit Diergeneeskunde van de Universiteit Utrecht en een senior onderzoeker bij het Onderzoeksinstituut Livestock Research van de Wageningen University en Research (WUR), die aangeven nog nooit te hebben gehoord of in de praktijk te hebben gezien dat de kuikens in de stal naar een bepaalde plek worden gestuurd door variatie in de hoogte van de waterlijnen.

Om meer duidelijkheid te krijgen over de mogelijkheid van de gestelde scheidingsmethode van eiseres en of het tot een onjuiste berekening van de bezettingsdichtheid door de NVWA zou kunnen leiden, heeft de rechtbank de StAB ingeschakeld. Daarmee is de rechtbank tegemoet gekomen aan eiseres, op wie de bewijslast rust om haar betoog aannemelijk te maken.

Wat betreft het door de NVWA gebruikte Excel-bestand met koppelgegevens geeft de StAB aan dat daaruit niet kan worden berekend wat het daadwerkelijke gemiddelde gewicht was van de achterblijvers op het moment van uitladen| het bevat namelijk alleen informatie over het gewicht van de uitgeladen en weggeladen kuikens. Maar uit die gegevens kan volgens de StAB wel worden afgeleid dat het niet aannemelijk is dat de achterblijvers substantieel lichter waren dan de uitgeladen kuikens (zoals eiseres stelt). Daartoe heeft de StAB berekeningen uitgevoerd, ervan uitgaande dat in alle overtredingssituaties eiseres haar methode van het scheiden van de zware en de lichte dieren heeft toegepast en dat het maximaal toegestane stalgewicht op het moment van uitladen niet zou zijn overschreden. De StAB komt daarbij in de 25 berekende gevallen uit op een gemiddelde groei in de periode tussen het uitladen en het wegladen van 102,5 gram per dag (variërend van 77,3 tot 146,1 gram per dag). De StAB geeft aan dat niet aannemelijk is dat de achterblijvers een substantieel snellere gewichtstoename doormaken dan reguliere kuikens, waarbij wordt verwezen naar de door eiseres overgelegde stalkaart voor reguliere kuikens en haar berekening van 95 gram per dag in de laatste tien dagen. Daarbij merkt de StAB ook op dat onder de 25 berekende situaties veel gevallen zijn waarbij de groei zeer ruim boven dat gemiddelde van 102,5 gram zou liggen en dat dit volgens de geraadpleegde pluimveedeskundige fysiek onmogelijk is| de kuikens zijn genetisch niet in staat zo sterk te groeien. Vervolgens heeft de StAB voor alle mest rondes van december 2014 tot en met 2016 (dus ook die zonder overtreding) de gewichtsgroei berekend op basis van de door de NVWA gehanteerde methode waarbij het gemiddeld gewicht van de uitladers representatief wordt verondersteld voor het gewicht van alle kuikens. De StAB komt dan uit op een gemiddelde groei van 89,1 gram per dag en vermoedt dat dat getal wel representatief is voor de groei van kantkuikens in de laatste fase van de mestronde.

Gelet op dit alles staat voor de rechtbank voldoende vast dat de methode die de NVWA hanteert voor de berekening van de bezettingsdichtheid bij zowel het wegladen als het uitladen een correcte uitkomst geeft, ook in het geval van eiseres.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 08-03-2022

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2022:1614

Zaaknummer: ROT 17/5163

Wetsartikelen: 2.50 Besluit houders van dieren, 2.52 Besluit houders van dieren en 7b.8 Regeling houders van dieren